

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

ET CURTUR NOSTRUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

XXV. ÉVF. 1925. MÁRCIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYVŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI CUIUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

MORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Zarándokoljunk el Rómába! — *Valkony Ferenc:* Fájdalomban. — *Kozma Ferenc:* Előkészület a szentségiátogatásra. — *Hergerth Szeréna:* Názáreth. — *Benz-Csáky Ilona:* Menjete Józsefhez! — *Mary.* Igaz példa: Egy munkásról. — *Krónika.*

Katholikus Világmisszió. Képes missziós folyóirat, megjelenik évnegyedenként. Szerkeszti: *Dr. Pál Mátyás*, hittanár Kálocsán. Előfizetési ára 20.000 K. Az Örökimádásban mindig szeretettel emlékezünk meg dr. Pál Mátyás missziós rüpiratairól, annál nagyobb örömmel üdvözöljük most a K. Vm. címen megindított missziós folyóiratát. Tartalma: «Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek», «Dél-Amerika indiánjai között», «Ellene mondok» (egy hőselektű négerleány története), «Az új áramlat Kinában», «Hősiesen szenvedett és hősiesen szeretett», «Beszédés számok», «Vidám esetek», «Hazai missziós mozgalmaink», «Az első (magyar) missziós háza», «Tudnivalók». Ebből a tartalomjegyzékből is látjuk, hogy sokoldalú és igazán minden katolikus érdeklődését felkeltő folyóiratról van szó. Megrendelhető a szerkesztő címen. A hitterjesztés egyesületének tagjai az egyházmegyei igazgató közvetítésével, tízes csoportonként, ingyen kapják a folyóiratot egyleti tagdíjuk fejében.

A Szív Kis Könyvtára első számaként jelent meg *P. Fiedler Lipót* S. J. atyának «*Jézus Szíve ígéretei*» című műve. Mint maga a cím is megmondja, a Szent Szívnek Alacoque szent Margit által ismert kilenc ígéréről szól. Megmagyarázza, kifejti értelmüket és megmutatja velük szemben kötelességünk teljesítésének a módját. Szívből kívánjuk, hogy e füzet sok katolikus kezébe eljusson, hogy a «Szent Szív ígéretei»-t megismerjék, illetve azok kapcsán a Jézus Szíve szerinti életet megtanulják.

Megindult az «**A Szív**» ifjúsági könyvtára című sorozat is. Első példánya *P. Laczika F. S. J.* atya, «A sirályok szikláján» című franciából átdolgozott műve. Nagyszerű, érdekesítő elbeszélés, amely nem szűkölködik erkölcsi tanulságokban. Kellemes rövid mondatokban, görbülékeny stílusban tartva mindvégig. Ifjúsági irodalmunk terén minden jó irányú művet örömmel üdvözölünk, de az előtünk fekvőt különösen. Ez kell a fiúknak. Szívesen ajánljuk az illetékes körök figyelmébe. Megrendelhető a Kordánál Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régí évfolyamok) példányonként 600 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évfolyam) példányonként 3000 K, előfizetés 1925-re 30.000 K, régí teljes évfolyam 15.000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 5000 K, Vezérkönyve 4000 K, Felvételi füzeté 600 K, Fél százados története 20.000 K, Érme (alumíniumból, szalaggal) 20.000 K, Az O. E. szervezése és működése 400 K.

Jézusom Örömmö folyóirat régí teljes évfolyam 10.000 K, régí egyes példányok 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség Indulója 500 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 10.000 K, Fehér Illiom 2000 K, Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróbélyeg (gyermekszövetségi) Ivenként 500 K, darabonként 50 K.

Küldönfélék: Haví magány (Nádasdy Márián) 10.000 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Zarándokoljunk el Rómába!

NAPJAINK társadalmi betegsége a földi jólét túlzott vágya: A gazdagság utáni törtetés, megengedett és tilos utakon. Sokszor a legnagyobb erőfeszítésre készek földi boldogságuk érdekében; s nem ritkán vagyonuk utolsó maradványát fektetik olyan papirba vagy vállalkozásba, amelyik nekik szerencsét hozhat.

A beteg társadalom törtető erőlködésébe és földi boldogságot kereső lármájába szeliden cseng belé az egész világon Krisztus helytartójának szava: Jöjjetek Rómába közös atyátokhoz; hogy az ő atyai szeretetében egymásra találjatok és kibéküljete; hogy lelketeket a legértékesebb gazdagsághoz juttassátok abban a jubileumi nagy búcsúban, amelyet szent Péter utóda a legkegyesebb teljességgel nyit meg számotokra. Szférák zenéje e hívó szó a mai anyagi világban. Hallgatni, figyelni kell akkordjaira és gyönyörűséges lelkítávlátokat tár elének.

Nézzünk csak a szívünkkel, a lelkünkkel Róma felé! Fölötte a vértanuk győzelmének dicsősége ragyog s e dicsfényben ott áll Krisztus s fehér taláros helytartójára mutat «Te Péter vagy?» Ez az én földi helytartóm s a ti közös atyátok! Itt, a sok drága mártírvérrel megszentelt földön fogjátok igazán megérezni, mit jelent katolikusnak lenni. Itt fog fölélbredni bennetek a hitvallók hősiessége, a katakombák keresztényeinek kitartó jámborsága. Itt fogjátok megérezni majd, mikor a «szent kapun» áttalmentek, hogy «Én vagyok az Út, Igazság, Élet» az egyetlen ajtó, amely a mennyországba vezet s «aki nem az ajtón keresztül megy be az akolba, az rabló és tolvaj».

Itt fogtok meggyőződni arról, hogy «az örök élet forrásai» csakugyan csak a katolikus anyaszentegyházban buzognak krisztusi bőséggel és tisztaságban. Itt fogjátok tapasztalni önmagatokon, hogy a legnagyobb boldogság, a legigazibb gazdagság a Krisztus kegyelme a megízelt lélekben.

Az oltáregyesületek buzgó tagjai bizonyára föl fogják használni az «Úr előtt kedves időt» s akiknek anyagi körülményei — még ha áldo-

kább, mivel részben a szentséglátogatásból merítendő lelki hasznunk is ettől a lelki rendezkedéstől függ. Ne ijedjünk meg, ez az előkészület nem kíván félórát, hanem csak pár pillanatot, legfeljebb pár percet.

Legyen pedig ennek az előkészületnek az első pontja az, hogy *mentesítsük magunkat minden gondtól* és figyelmünket csak az Úr Jézusra fordítsuk. Történhetik ez vagy úgy, hogy egyszerűen *iparkodunk elfeledkezni minden gondunkról*, bajunkról és akaratunk kategorikusan csendet mond, vagy pedig úgy, hogy *minden ügyünket oda vesszük az Úr elé* és mint barát a barátal, gyerek az édesapjával megbeszéljük vele. Gyerekkorban azért esik oly jól az adoráció (= szentséglátogatás), mert közvetlenek vagyunk a Jézuskával szemben. Mindent elmondunk Neki és várjuk, hogy mit felel. Mint a gyermek legyünk gyermekdedek!

Igen ám, csak hogy sokszor ez még mindig nem elég. Azt vesszük eszelg észre, hogy térdepelünk, térdepelünk, nem gondolunk ügyesbajos dolgainkra, de bizony nincs szavunk az Úr Jézussal szemben sem, mert egyetlenegy gondolatunk sem támad. Fásultnak, hidegnek érezzük magunkat. Ráillik ilyenkor lelkiállapotunkra e két sor:

«Lelkünk óhajt fénylőt, mozgalmast, hangzatost,
De homály, dermedés, némultság bántja most.»

(*Tompa*: Téli reggelen.)

Ha mi ilyen száraz lelkiállapotban is kitartunk, föltétlenül nagyon érdemszerző lesz számunkra az a negyed- vagy félóra. Ám emberi természetünknek sajátága az, hogyha valamit tesz, szereti azt jókedvvel, örömmel csinálni. Mi is jobban szeretünk tehát odaadással, lelkesedéssel, kiváló buzgósággal, a hitnek s szeretetnek átérzésével elbeszélgetni az Oltáriszentségben rejlő Úr Jézussal. Ez sokszor önmagától adódik. Viszont nagyon sokszor, mint a jelen esetben is, hiányát érezzük s kedv és vallásos áhitat nélkül térdeplünk az oltár előtt. Azt akarjuk, hogy ez elő ne forduljon gyakran. Az önmegtágadást is inkább másutt szeretnők gyakorolni. Mit csináljunk tehát ilyenkor? A megoldás nagyon egyszerű. *Disponáljuk* — készítsük rá — *lelkünket* az Úr Jézussal való beszélgetésre. Legyen ez az előkészületnek a második pontja. Hangulatot teremteni a lélekben. Ha értünk a zenéhez (bármihéz: legyen az zongora, harmónium, cimbalom, citera, hegedű, stb.) eljátsszunk, vagy eléneklünk (akár eldűnnyögünk) egy-két szép vallásos éneket. Bizonyára van kedvenc énekünk, ezt előnyben részesítjük és leszünk «jeles énekesek Izraelben!» (II. kir. 23. 1.) Ha nem értünk a zenéhez, vagy nincs kedvünk az énekléshez, hát előveszünk akár jámbor, akár világi kedvenc fróinktól egy-egy olvasmányt és abból olvasunk el pár sort. Okvetlenül változtatni fog a lelkiállapotunkon! Tehát az az olvasmány akár komoly, akár víg

és gyerekes — nem számít — a fő az, hogy kizökkentsen előbbi egyhangú lelkiállapotunkból. Mondjuk, valaki nagyon szereti Montgomery «A gyermekszív rejtelmek» című elbeszélését. Ezért biztos, hogy jól teszi, ha ezt veszi elő ilyen alkalommal. Élvezettel fogja olvasni, abból a hangulatból már azután, amit az előidéz benne, könnyű lesz átmennie az adorációs hangulatba. Vagy használjunk adorációs könyveket! Jó ám ilyen hangulatra szert tenni! Mondta valaki, hogy hasonlítsuk csak a mi mennyország felé való törtetésünket egy úthoz, amit meg kell lennünk X-től Y-ig. Olyan megyünk az úton (a lelkiélet útja), de jön véletlenül egy kocsi, amely szintén a célunk felé tart, természetes, hogy felülünk rá (jön egy hangulat, természetes, hogy engedjük magunkat általa ragadtatni, ha Isten felé visz minket). Sőt! ha ügyesek vagyunk s van rá pénzünk még az út elején rendelünk kocsit (ha van komoly elhatározásunk és jóakaratumk Isten felé haladni, megszerezzük magunknak mindig pár percnyi előkészület által ezt a jó hangulatot!). A hangulat azután hátrára kap bennünket és visz Isten felé! Így csinálunk tehát szentséglátogatás-kor is. Csak hadd vigyen, soha se féljünk tőle!

E tekintetben valósággal szerencsésnek mondom azt, aki sokat szenved. Bizony annak nem kell az előkészületben egy pillanatot sem fordítania hangulatkeltésre. Annak a könnyei, vagy a két bús szeme elárulják, hogy a lelke nem száraz, gondoskodott a jó Isten arról, hogy erős, tülerős és fájdalmas érzelmei legyenek. No, ha gondoskodott arról, hogy fájjon a léleknek valami, akkor gondoskodott arról is, hogy mint lehessen ezt a fájdalmat megszüntetni. Egy pillanatot se fordítson tehát ilyenkor a lélek semmiféle néven nevezendő előkészületre, hanem menjen az Úr Jézus elé, boruljon le előtte és öntse ki előtte bánatát. Látni fogja, hogy ép a betegnek kell az orvosság s hogy akinek fáj valamije, annak kell a simogató, meleg kéz, akinek nyílt sebe van, annak a gyógyító kenőcs és a puha kötöző gaze és akinek sok keresztje van, annak az édes Jézus!

Talán az előkészület harmadik pontjával felhozhatom még azt, hogy már akkor, amikor mi az Oltáriszentség elé megyünk legyen meg bennünk a vágy: *egyesülni Jézussal*. Hívjuk már akkor őt egészen közel magunkhoz. Invitáljuk Őt, hogy a szentségházból jöjjön a mi szívünkbe.

Egy ilyesfajta előkészület után a szentségimádás a kegyelemnek bőségével fogja elárasztani lelkünket. S hogyha a bevezetésben említett várakozó vendégek arcát megfigyeljük, amint kijönnek, azt találjuk, hogy csillog és ragyog a boldogságtól, mert a nagy úr fogadta őket, úgy mi százszor boldogabban, sugárzóbb arccal jöhetünk ki a templomból! Közben odaszoríthatjuk kezünket a szívünkhöz és elmondogathatjuk magunkban: «Ő nemcsak fogadott, hanem velem maradt». Hála legyen érte!

Kozma Ferenc.

Názáreth

A MODERN emberek oly sokat foglalkoznak az üdülés gondolatával, hogy szinte kimerítik agyukat a legraffináltabb eszközök utáni vágyakozással, melyekkel megkereshetni vélik maguknak a felfrissülést. Mindenféle sóvárgás s a modern élvezetek útvesztőjében elmerülnek anélkül, hogy az óhajtott üdülést megtalálták volna. Ezek megfeledkeztek arról, hogy lelkük van; ők elfelejtették a befelé nézést, lelküket szinte félredobták, mint valami alkalmatlan ballasztot, mely az életsajkájukat csak terhelte. De vannak lelki üdülések s mi oda kívánczunk. Ott már éltet a balzsamos levegő; melengető ragyogó napsugár mosolyog felénk; lelkünkbe is csupa fény ragyog. A hely Názáreth, ahová érkezünk.

Szent földre léptünk. Bennünk szent borzongás, hogy a szentírásos mesgyéken járunk. Távoli évezredeknek magasztos hullámverése öntudatunk révpartjához ért. Mint a vándorfecske úgy sietnek vágyaink s gondolataink előre, míg végre magunk előtt látjuk könnyes szemmel s nevető szívvel vágyainknak mostani célját.

Ép fölötté kélfel a hajnali csillag, nálunk soha nem látott ragyogásában. Názáreth kicsinyke kis város; mintha a jó Istennek különös kegye odaröpítette volna a különben sziklaszirtes, kietlen galileai domboldalra. Mielőtt még közel érünk Názárethhez az Esdrelon síkságon keresztül emelkedett s hullámos lesz útunk. Messziről látjuk már a názárethi magaslatokat, távolban a Táborhegyet, mely körül a naptól átizzott fellegek ragyogó dicsfényt vontak; úgy áll előttünk, mint Urunk színváltozásának víziója. Nemsokára előtűnik az Annuntiatio¹-templom tornya. Lelkünk emelkedik az ihletettségtől, leborulunk lelki kényszer alatt a barlang előtt, mely a főoltár alatt van s reácsókoljuk egész életünk odaadását azokra a betűkre: «Hic verbum caro factum est», itt lett testté az Ige! Őt kis szó s milyen világokat mozgató erő rejlik bennük. Mennyi elmélkedni való. De itt erre nincs idő, itt a lélek gyűjt, szinte szívja föl a bensőséget, mely arra indítja, hogy szűz Mária szent fogadalmát újítsa meg «ecce Ancilla Domini», ime az Úr szolgálója. Tüneményes egymásutánban, a valóságban vonulnak el a képek, csupa lelkiség minden, a szívünk szüntelen ujjong. Itt lakott a szent család Egyiptomból való visszajövele után, itt töltötte be a kedves szent József nevelőatyai hivatását, itt volt az Isten fia neki alárendelve. Keresztény családok, ez a legmagasztosabb eszményképek! Lelkünk tovább imádkozik. Látjuk szent József műhelyét, melyre most reá van építve a szép Szent

¹ Az Ige megtestesülésének híradása.

Menjetek Józsefhez !

(Nem mese, de valóság.)

A HÁBORÚ előtt oly fényesen viruló X-i oltáregyesület nehéz gondokkal küzdött. Ami készlete templomi ruhákban, edényekben volt, rég kiosztotta már; tagdíjából, kegyes adományokból épen csak

A Szent Család asztali áldása.

hogy életét tengette, tagjait fenntarthatta — s az irodában napról-napra nőtt a vidéki szegény plébániák, szükségképpelnak vezetőitől küldött kérvények halmaza. Mindenféle szegénység, a létért való elkeseredett küzdelem! mindenfelől segélykiáltások — s a központ mindenéből kivétközve tehetetlenül állt ott...

Ezt a szomorú helyzetet ecsetelte az igazgató s az összegyűlt vezetőség s a tanácstagok lehorgasztott fővel vették tudomásul: ha a jó Isten hamarosan nem segít, bezárjuk az irodát. Ahol semmi sincs, ott senki se keressen támaszt!...

A hosszú zöld asztal végén azonban felállt valaki. «Ha megengedik» szólt szerényen, «volna egy indítványom! Életemben többször tapasztaltam már szent József pártfogásának hatalmát. Hogy volna, ha egyelőnk siralmas helyzetében mi is őhozzá fordulnánk? Tartsunk tiszteletére szent kilencedet és kérjük segítségét. Én bízom benne: megsegít.»

... A szent kilenced utolsó napjának alkonyatán kopott, szürke, öreg szerzetes kopogott be az oltáregylet titkárának ajtaján.

— Messziről jövök, uram; bocsássa meg, hogy ily későn zavarom, de utam sürgős: nem várhatok reggelig s amit reám bíztak, el kell végeznem... Van-e szükségük templomi szerelvényekre, misekelyhekre, szentségtartókra?

— Már hogya volna! Szegények vagyunk, mint a templom egere, két hónapja utaltuk ki az utolsó adományt s ha a jó Isten hamarosan meg nem segít, kénytelenek leszünk működésünket beszüntetni. De szabad kérdezni?...

— Nem, uram! Ne kérdezzen semmit, csak adjon hálát a jó Istennek!... Háború, forradalmak idején sok minden történt..., sok kincs tűnt el, sok érték ment veszendőbe... és én ma azért állok itt, hogy sok gyarló embernek sok rég elfelejtett bűnét tegyem jóvá... Többet nem mondhatok, hiába faggatna. De ha akarja s ha egylete a szállítási költséget vállalja, V. vasúti állomásról két héten belül hat láda egyházi szerelvény áll rendelkezésükre. Nos, uram, beleegyeznek?...

A titkár azt hitte, álmodik. Az összehívott választmány pedig hitetlen mosollyal hallgatta jelentését. Mesebeszéd! Ilyesmi ma már nem történik. Ki tudja, micsoda szemfényvesztő csalónak ült fel?...

És íme tíz nap sem telt el, megérkeztek a gondosan csomagolt nagy ládák, melyekből tucatszámra kerültek elő a kissé elkopott, de teljesen ép aranyozott kelyhek, ciboriumok, szentségtartók, ki tudja, mily távol országok hány összedőlt szent oltárának kincse? hány szegény elvadult ember jogos vagy jogtalan zsákmánya? mily késő bánatok nyomán kelt nagylelkű elhatározások végső jóvátétele?...

Az X-i oltáregylet most már boldog sietséggel intézi el a feltorlódtott folyamodványok garmadáját s a jövőbe is bízó reménnyel tekint. Szent József, ki szükségében ily fényes csodával jött segítségére, máskor sem hagyja el

A titkár pedig szentül meg van győződve, hogy ama szürke alkotmányt a titokzatos vándor szerzetes alakjában maga a «szükölködők vigasztalója» kopogott be szobája ajtaján.

Benz-Csáky Ilona

Égy munkásról

SZORGALMAS munkás volt Kiss Péter, csak néha-néha szombatonként nézett igen mélyen a pohár fenekére s akkor másnap — vasárnap — délig aludt. Eléggé fiatal volt, mikor feleségül vette az ő Sára asszonyát.

Jámbor, istenfélő lány volt Sára. Jó ideig, majdnem egy évig járt utána Péter, míg komolyan szóba állott vele a lány s akkor is megkötötte magát, hogy az ilyen templomkerülőhöz nem megy feleségül. De végre is megegyeztek abban, hogy hozzámegy, ha az eljegyzés ideje alatt elvégzi vele a Jézus szentséges Szíve tiszteletére a szent kijelenedet.

Azt gondolta, ez idő alatt majd megtanítja őt templomba járni, imádkozni s a szentségekhez járulni, mert — mint Péter mondotta — soha, vagy legalább is keveset hallot az Istenről; persze, hiszen édesanyját nem is ismerte.

Úgy látszott, sikerül is Sára asszonynak, amit célul kitűzött magának. Házasságuk első ideje alatt pontosan ment is az ura övele — vasárnaponként — a szent misére.

De úgy lassanként a régi jó barátok megint hatalmukba kerítették. Egyik szombaton egy névnap, másikon valami találkozó. Ha ennek nem volt meg a kívánt hatása, akkor meg gúnyolták, csúfolták, hogy a felesége szoknyáján ül; papucshős s tudjuk, hogy nagyobb csúfság ennél már nem is kell.

No megmutatja, csak azért is elmegy. Hogy ő félne a feleségétől? Soha ilyen! Ő volt a leglármasabb (talán lelkiismerete nyugtalanította kissé, ha a jó, kis asszonyára gondolt) s azt kellett elcsendesítenie, mert mikor hazament olyan állapotban volt, hogy meg is verte feleségét, amikor az szokott szelidséggel megkérdezte, miért maradt olyan soká.

Azután ez sokszor ismétlődött. Minél szelidebb, annál dühösebb a férje. A gyermekek már reszketve bújtak anyjuk szoknyája mögé, ha hallották apjuk dőcögő csetlő-botló lépteit, vagy szépegeve, sírva összebújtak a sarokban.

Megesett, — ha nagyon kellett a lelkiismeretet elhallgattatni —, hogy hétköznap sem jött haza rendesen. Egy ilyen nap után, délfelé

nagy zajra ijedt fel Sára a varrása mellől. Az ajtó előtt nehéz léptek, idegen hangok hallatszottak és behozták Kis Pétert véresen, elalélva...

Hat hétig feküdt élet-halál között és mikor hű, gondos felesége önfeláldozó ápolása után, először ment karjára támaszkodva az ablakhoz, csöndesen szólt: «Te visszaimádkoztál a haláltól. Sokat kell jóvátennem».

Már betegsége alatt is sokat gondolkozott; bámulta felesége jóságát, aki így megfedezik az őt ért sértésekről.

Sokszor követte szemével felesége tekintetét, mikor az erőt esdve nézett a Jézus szentséges Szíve szobrára. Igen, igen innen merítette állandó szelídségét, jóságát, szeretetét, önfeláldozását...

Újra munkába járt Kis Péter s mikor felesége szombat estefelé belépett a templomba rendes helyén ott térdelt már az ura. Sára asszony melléje térdelt, mosolyogva biccentette meg fejét üdvözlésére, a szíve örömeiben nyugtalanul vert. Halkan súgta Péter: «Most gyóntam meg s reggel együtt megyünk a szent áldozáshoz. S ezentul mindig így lesz.»

Mary.

Választmányi gyűlést febr. 9-én tartott a Központ dr. Mészáros János praelátus-kanonok, országos főigazgató vezetésével. Megnyitó beszédjének gondolatai a következők: Az Oltáregyesület közvetlenül a legméltóságosabb Oltáriszentség dicsőségét tűzi ki céljául. Amikor a híveket a legméltóságosabb Oltáriszentség körül összegyűjti, egyúttal jó katolikussá teszi. A katolikus egyház középpontja a legfelségesebb Oltáriszentség után kétségtelenül Róma a Szentatyával. Bár a jubileumi búcsút a következő évben itthon is el lehet nyerni, mégis nagy jelentősége van a szentévi zarándoklatnak.

Róma élénk tárja azt a hatalmas országot, amelyet a pogányok alkottak, amelyben kulturát teremtettek. Az ő hatalmukkal szemben

milyen kicsinyek voltak a keresztények és mégis ők lettek a győztesek a cézárak hatalmán. Rómának minden rőge szent. Benne van a kétezereves kereszténység lelkiülete és szelleme és ezzel akarja a Szentatya telfíteni a zarándokokat. A pápa előtt nincs győző és legyőzött, ő egyforma szeretettel fogad mindenkit. Ott a Szentatya előtt lehullanak a válaszfalak, amelyek elválasztották a népeket egymástól. Nekünk, magyaroknak meg különös kegyelet is sugalmazza a zarándoklatot, mert eszünkbe jut ott minden jótétemény, ami kétezereven át Rómából nemzetünkre áradt. Az Oltáregylet bár nem testületileg vesz részt a zarándoklásban, mindent elkövet, hogy tagjai minél többen vegyenek részt benne és másokat is buzdítsanak a részvételre. A zarándoklatokra nézve Őeminciája óhaja, hogy impozáns tömegben, egységes szervezetben menjenek a Szentatya elé.

A választmány új tagja. Kolosváry Miklósné ömértóságát, aki mindig nagy érdeklődést tanúsított az Oltáregyesület ügyei iránt, a választmány tagjai közé hívta meg a Központ. Isten áldja további működését.

A koronázó főtemplom oltáregyesületének tagjai közül terjesztőnői megbízatást kaptak *Vladár Róbertné, Suchy Mária* és *Veverka Andrásné* úrnők és terjesztő lett *Bugyács János* úr.

Lapterjesztés. Az «Örökimádás» terjesztésének előmozdítására azt az újítást hozza a kiadóhivatal, hogy ezután az előfizetés helyett csoportos megrendelésnél a havi utólagos fizetést is elfogadja a következőképpen: Minden Oltáregyesület tart havonta gyűléseket. Az elnöknő vagy annak megbízottja összeírja, hogy kik óhajtják az «Örökimádás»-t havonta megvenni. (Igy mindenki — és reméljük, hogy úgy lesz — megveheti.) Havi háromezer koronája csak lesz minden tagnak. Az összeíró jelzi a Központban, hogy hány példányban küldjék az ő címére a lapot. A gyűlésen azután szétosztja, az árát beszedi és a hó utolsó napjáig a Központba befizeti. Erre a célra a megrendeléskor csekklapot kérhet. Itt említjük meg buzdításul, hogy *Pécsett Szmidá Pálné úrnő, Debrecenben* pedig *Kovács Béla úr* 20—20 előfizetőt szereztek lapunknak. Lám, a buzgóságot, hogy megáldja az Úr Jézus. Mindent tegyünk meg az Ő dicsőségére.

Vezérkönyvet akar kiadni az eucharisztikus gyermekszövetség. Már egy éve huzódik az ügy anyagi eszközök híján. Most *Gronier Janka úrhölgy* mutatott követésreméltó példát két és félmillió adományával, amelyért e helyen is hálás köszönetet mondunk s nemes szívére a szent-

ségi Jézus bő áldását kérjük. A gyermekszövetség ügye az Oltáregylet é is, mert hisz a gyermekszövetség *céljával* tűzte ki eucharisztikus lelkeket nevelni az Oltáregyesület számára. Adományokat a Központi Oltáregyesület irodájába (Budapest, IX., Üllői-út 77.) kérünk.

* * *

Alapító tagok lettek 200.000—200.000 koronás adománnyal *Parts Ferencné* és *Kolosváry Miklósné* úrnők. Isten fizesse meg!

* * *

Az angyalföldi fiókkoltáregyesület 1924. évi jelentése. Oltáregyesületünk 1924 február havában szerveződött újjá, amikor tagjaink száma örvendetes módon 137-re emelkedett. Az újonnan megválasztott tisztikar a főtisztelendő helyiigazgató úr vezetésével a legnagyobb buzgósággal fogott hozzá, hogy a tagokat az újjászervezéssel kapcsolatban az Eucharistia fokozottabb szeretete és imádása mellett tevékenységre is buzdítsák.

A tagok megértő szeretettel fogadták ezt a törekvést és együtt-érzésüknek elsősorban azzal adtak kifejezést, hogy a havi közös szent-áldozáson és szentségimádáson tömegesen vettek részt és példás áhitattal végezték adorációjukat; másrészt pedig szívesen hoztak anyagi áldozatot is, ha a szükség úgy hozta magával. Hogy a nagyon is hiányos egyházi ruhák és felszereléseket pótoljuk, elsősorban is gyűjtést indítottunk és a tagok agilitása az év folyamán 2¹/₂ milliót hozott össze. Ez összegből a legszükségesebbet: 4 új karingnek az anyagát vásároltuk meg; az ingek varrását, hímzését, csipkétét áldott kezek önzetlen szeretettel készítették. Vásároltuk azután vázákat, a téli hónapokra művirágot, porcellán cserépaljakat és hasonló apróságokat. Adományképen 1 antipendium, 2 hozzávaló terítő, 9 drb stólavédő, 1 monstrantiát borító kézimunka csipkefátyol szaporította az egyházi felszerelést. Legújabb vállalkozásunk, hogy 2 dalmaticát szerezzünk, mivel egyáltalában semilyen sincs; az előjelekből ítélve, husvétra az eucharisztikus Úr Jézus segítségével az is meglesz. A meglevő hibás ruhák javítását a munkaórán végeztük el, amelyre szintén a legnagyobb készséggel jöttek a tagok. Oltárunk mindig virágdíszes volt, de külön fel kell említenünk március 16-dikát, amikor főtisztelendő plébános úrnak beiktatási ünnepére szívünk örömteljes szeretete is ékesítette az oltárt; azután a rendes keretek közül kiemelkedett husvétkor a virággal borított szentsír, nemkülönben most legutóbb karácsonykor a díszes oltár és bellehem. S' ezt mind a hű szívek áldozatos szeretete teremtette elő.

Az elért eredmény azért tölt el különös örömmel és büszkeséggel mindannyiunkat, mivel tudvalevő, hogy egyházközségünk Angyalföld legszélsőbb, legelhagyatottabb, legszegényebb negyedében van; tagjaink nagyrésze innen kerül ki és csekélyke keresetükből koronáikat igazi

áldozatként adják; épen ezért hisszük, hogy az édes Jézus szentséges Szívének százszoros örömet és vigaszt hoztak. Legyen szent Szívének áldása minden egyes adakozón!

Az elmúlt év szeptemberében az Oltáregyesület Máriaremetére zarándokolt, ahol főtisztelendő P. Hárs Ágoston karmelita atya szentbeszéde keretében tartottuk meg szentségimádásunkat; októberben pedig a nagy eucharisztikus körmeneten vettünk részt. 1924-ben tagsági díjak és adományok címén az Országos Központi Oltáregyesületnek 407.860 koronát szolgáltatunk be; az «Örökimádás» folyóirat is szép számmal jár. (50 előfizető.) Mikor mindezeket az Orsz. Közp. Oltáregyesületnek gyermeki kötelességgel és egyben bizalommal jelentjük, tesszük ezt a meggyőződéssel, hogy iparkodásunkat, törekvéseinket anyai szeretettel és hathatós imájjukkal fogják támogatni.

Budapest, 1925. január. *Berta Jánosné* egyesületi elnöknő, *Zelky Emilia* egyesületi titkárnő.

* * *

A Budavári Koronázó Főtemplomi Oltáregyesület 1924. évi működéséről szóló jelentés. E fiókegyesület minden hónap 3. vasárnapján közös szentáldozással egybekötött szentségimádást tart a koronázó főtemplomban, minden hónap 3. péntekjén ülésre jönnek össze a tagok a várbeli barakiskolában; a hónap 2. és 4. péntekjén pedig 5-től 7-ig munkaóra van, amikor az oltáregyleti tagok a koronázó főtemplom miseruháit javítják s ennek végeztével a központból szerzett anyagból a szegény templomok részére dolgoznak.

Miként az előző években, úgy az elmúlt bõjtben is több napon át lelkigyakorlatokat tartott az Oltáregyesület dr. Cziklay Aladár hittanár úr konferenciáival, utána közös szentáldozás volt.

A föltámadási körmeneten, valamint az Országos Katholikus Nagygyűlés alkalmával tartott eucharisztikus körmeneten zászlójával s elnökének, gróf Apponyi Albertné ónagyméltóságának vezetésével vett részt az Oltáregyesület s ugyancsak a nagyméltóságú elnöknő vezetésével jelent meg az egyesület több tagja az eucharisztikus díszgyűlésen az Örökimádás-templomban.

Pünkösdhétfőjén az egyesület egy nagyobb szabású vallásos tárgyú előadást rendezett, melyen a díszbeszédet Csiszárík János címzetes püspök úr tartotta, utána vallásos vonatkozású ének- és zeneszámok, valamint élőképek (Tarsicius megköveztetése és Szűz Mária, az eucharisztia királynője) következtek. Az előadáson Gabriella királyi hercegnő is megjelent. Az előadás szép jövedelmének egy részét a központba szolgáltatottuk be.

Egy Amerikában élő oltáregyesületi tag (nő), ki múlt évben zászló-szentelésünkön jelen volt, a zászlóhoz szalagot küldött, melyet egy szent-ségimádás alkalmával főtisztelendő dr. Tille Gyula helyiigazgató megszentelt.

Ugyanez az oltáregyesületi tag az ottani oltáregylet gyűjtését, egy nagyobb dolláradományt juttatott nekünk, melyhez járult fiókoztáregyletünk védnöknőinek, Izabella és Gabriella királyi hercegnőknek adománya, kik egy alkalommal jelenlétükkel tüntették ki havi ülésünket.

A bíboros hercegprimás őfőmagassága jubileuma alkalmából hódoló ívvel üdvözöltük a főpásztort, melyet nagyméltóságú elnöknök, az alelnökök és főtisztelendő igazgató nyújtottak át s e jubileum emlékére 500.000 koronát a központnak adtunk át.

A koronázó főtemplom oltárát egész éven át a tagok adományai-ból díszítettük.

Könyvtárunk vallásos tárgyú könyvei közkedveltségnek örvendenek.

Ha a jó Isten segítségével továbbra is ilyen buzgók lesznek Oltáregyesületünk tagjai, akkor reménnyel nézhetünk az egyesület további működése elé. Budapest, 1925 február 12-én. *Szuchy Mária* titkár, *bárá Skerlecz Karolina* alelnök.

* * *

Új Oltáregyesületek alakulását jelentik *Törökbálintról* és *Óföldrekről*. Róluk a jövő számunkban.

* * *

Nagybőjti lelkigyakorlatok ezúttal is lesznek a központi és *együttal lelkigyakorlatos* házban. (Budapest IX., Üllői-út 77.) Március 2-től 7-ig, az O. E. választmány, terjesztők és keresztény anyák számára.

Március 11-től 15-ig a Szent Anna-kongregáció számára.

Március 18-től 22-ig a V. R. II. és III. csoportja számára.

Március 25-től 29-ig francia nyelvűek részére.

Március 29-től április 5-ig nyilvános lelkigyakorlat az Örökimádás-templomban naponként este fél 7 órakor szentbeszéddel.

Ezen utóbbin mindenki, férfiak nők egyaránt résztvehetnek, az előbbiekre jegy váltandó. *Az Oltáregyesület nyilvános lelkigyakorlatára szeretettel meghívunk nemcsak minden tagot, de általuk minden érdeklődő hívőt is.*

* * *

A «Fölkel a Nap» folytatását technikai okokból a jövő számban.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.